

αφιέρωμα Ευρώπη & πολυκρίση

«Η αστυνομία προστατεύει: Αυτό βγάζει μάτι»*

Όταν την Τρίτη διαδήλωσαν ειρηνικά σχεδόν μισό εκατομμύριο νέοι σε πάνω από 30 γαλλικές πόλεις –και το ξανάκαναν προχθές Πέμπτη– η εξουσία δαγκώθηκε. Οι απολογητές της, που ξημεροβραδιάζονται συκοφαντώντας τους μαθητές, έστω και προσωρινά συμμαζεύτηκαν. Τζάμπα οι ακρωτηριασμοί ανηλίκων από τα MAT, τζάμπα οι εμβολισμοί μαθητικών διαδηλώσεων με περιπολικά, τζάμπα και οι σχεδόν 7.000 συλλήψεις (όχι προσαγωγές: συλλήψεις!). Αλήθεια, σε ποια «πολιτισμένη» χώρα συλλαμβάνονται 7 χιλιάδες ανήλικοι μέσα σε 10 μέρες; Κι όμως,

όλα αυτά μέχρι στιγμής πέφτουν στο κενό. Εξ ου και η συμπλήρωση της καταστολής με φράσεις όπως «Να δείξουμε ενσυναίσθηση». Το δε περιοδικό Marianne αναρωτιέται: «Είναι η διατήρηση της τάξης κατά τον γαλλικό τρόπο [εννοεί τη βαρβαρότητα που εξαπολύθηκε π.χ. εναντίον των Κίτρινων Γιλέκων] πραγματικά κατάλληλη για ένα κίνημα μαθητών λυκείου;»... Το μαστίγιο απέτυχε, τώρα δοκιμάζεται (και) το καρότο.

* Το σύνθημα του οδοφράγματος στη φωτογραφία.

Γαλλία: Συνεχίζεται ο μαθητικός ξεσηκωμός

Ακραία καταστολή με 7.000 συλλήψεις και εκατοντάδες τραυματίες

■ ΤΟΥ Ερρίκου Φινάλη

«**Ο**λα ξεκίνησαν από το λύκειο τάδε» γράφουν ορισμένα ΜΜΕ, ψάχνοντας να εξηγήσουν αυτό που στα μάτια τους παραμένει ανεξήγητο: τη νιοστή έκρηξη της γαλλικής νεολαίας «από το πουθενά», με επίκεντρο αυτή τη φορά τη μέση εκπαίδευση. Πρόκειται για λογική ίδια με εκείνων που υποστηρίζουν ότι όλο το κακό στην Παλαισίνη ξεκίνησε με την επίθεση της Χαμάς στις 7 Οκτωβρίου 2023. Δοιπόν, δεν ξεκίνησαν όλα από το Χ ή Ψ λύκειο. Όλα ξεκίνησαν δεκαετίες πριν, όταν ο «επίσημος» πολιτικός κόσμος άρχισε να ξεμοντάρει ένα ολόκληρο κράτος αδιαφορώντας για τη μεγάλη πλειοψηφία των κατοίκων του, προκειμένου να κάνουν ακόμη πιο ξέφρενα πάρτι οι τράπεζες, οι πολυεθνικές και η ελίτ (από 9 δισεκατομμυριούχους που είχε η Γαλλία πριν 30 χρόνια, τώρα μπορεί να καμαρώνει ότι έχει 153 – με τη νύφη να πληρώνεται από τους όλο και περισσότερους φτωχοποιημένους). Για να περιγραφεί –πόσο μάλλον να ερμηνευθεί– αυτή η διαδικασία, η οποία προχωρά μέσα από τις αέναντες «μεταρρυθμίσεις» που υπέστη και υπόκειται η γαλλική κοινωνία, θα έπρεπε να γραφτεί ένα πολύτομο έργο. Οπότε, κάνοντας ένα αναγκαστικό άλμα, ας φτάσουμε στο «αποσπασματικό» σήμερα της γαλλικής δημόσιας εκπαίδευσης. Η οποία στο όχι πολύ μακρινό παρελθόν αποτελούσε καύχημα της πεφωτισμένης αστικής τάξης, και το μέσο για τη στελέχωση όλων των επιπέδων της γαλλικής έρευνας, παραγωγής, διοίκησης κ.λπ. Αυτά σήμερα περισσεύουν. Η «δουλειά» της ελίτ γίνεται αλλού, αλλιώς, και από πολύ λιγότερους. Δεν χρειάζεται πια μια μαζική και ποιοτική εκπαίδευση. Γι' αυτό ο μεγάλος κορμός

της γαλλικής νεολαίας θεωρείται πλέον ένα άχρηστο βάρος. Η ελίτ επείγεται για έναν Καιάδα, αν και ακόμη δεν τολμά να το πει ανοιχτά.

ΚΑΠΩΣ ΕΤΣΙ φτάνουμε στην πολύπλευρη εγκατάλειψη της μεγάλης μάζας των σχολείων και των μαθητών. Αυτά που καταγράφονται από ορισμένα στοιχειωδώς σοβαρά ΜΜΕ ως αιτίες του μαθητικού ξεσηκωμού είναι απλώς οι αναπόφευκτα διογκούμενες επιπτώσεις μιας «συνεπούς» πολιτικής: τάξεις με 40 και βάλε μαθητές, αυξανόμενη έλλειψη καθηγητών, τραγικές υποδομές, σχολεία της υπαίθρου που βάζουν λουκέτο κ.ο.κ. Κι αυτά δεν συμβαίνουν σε κάποια βαλκανική μετα-αποικία, αλλά στη Γαλλία που πέρασε Διαφωτισμό, ανήκει στο G7, είναι πυρηνική δύναμη κ.λπ. Η Γαλλική Γερουσία κατέγραψε ότι τη σχολική χρονιά 2023-2024 υπήρξαν 949.493 ημέρες απουσίας εκπαιδευτικών χωρίς αντικατάσταση, διπλάσιες σε σχέση με 5 χρόνια πριν (όταν δηλαδή ανέλαβε την προεδρία της Γαλλικής Δημοκρατίας ο Μακρόν – ο ίδιος που πήρε το δημόσιο χρέος στο 98,5% του ΑΕΠ και το έφτασε στο 119%*).

Σε αντίθεση με τους παππούδες τους που μεγαλούργησαν στα κινήματα της δεκαετίας του 1960, οι Γάλλοι μαθητές σήμερα δεν ζητούν εργατικές κομμούνες ή νίκη των αντιιμπεριαλιστικών αγώνων, αλλά «μόνο» την ελπίδα ότι μπορούν να έχουν ένα στοιχειωδώς αξιοπρεπές μέλλον. Ιδίως οι νέοι των λαϊκών γειτονιών και προαστίων είχαν διδαχθεί από την προηγούμενη γενιά ότι αυτό μπορούν να το πετύχουν χάρη σε μια λειτουργική και ποιοτική δημόσια εκπαίδευση. Την οποία ψάχνουν, μα δεν βρίσκουν! Με άλλα λόγια, όχι, για αυτό που συμβαίνει σήμερα στη Γαλλία

δεν φταίει ο «ακροαριστερός» ή «εθνολαϊκιστής» (διαλέγετε και παίρνετε) Μελανσόν, ή κάποιος τζιχαντιστικός δάκτυλος, ή οι νεανικές συμμορίες που εμπίπτουν στο κοινό ποινικό δίκαιο κ.ο.κ. Φταίει η διάψευση των (θεμιτότατων) προσδοκιών της γαλλικής νεολαίας.

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ εδώ και χρόνια βράζει και είναι «έτοιμη» να συναντηθεί με τη μαθητική διαμαρτυρία. Ιδίως από το 2018 μέχρι σήμερα βίωσε γοργή φτωχοποίηση, ένιωθε ταπεινωμένη από την αλαζονεία μιας κραυγαλέα μειοψηφικής εξουσίας (γι' αυτό έστειλε στα τάρταρα της κάλπης τα παραδοσιακά πολιτικά κόμματα), και «γέννησε» μια επαναλαμβανόμενη αναταραχή: από το μεγαλειώδες κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων ως τις μαζικές γενικές απεργίες και τα αλληπάλληλα, επίμονα κύματα λαϊκών κινητοποιήσεων. Γι' αυτό υπέστη καταστολή βαρβαρότητας τύπου λατινοαμερικάνικης χούντας. Μόνο το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων μετρά δεκάδες νεκρούς (επισήμως 12), εκατοντάδες ακρωτηριασμένους και τυφλωμένους, και χιλιάδες φυλακισμένους. Δεν μας τα είπε βέβαια αυτά ο Μακρόν όταν είχε μιλήσει στην Πινύκα, καθότι πιο υποκριτής από τον αμόρφωτο και αγροίκο Νάρκο Ρούμπιο...

Πίσω στη Γαλλία: χιλιάδες σχολεία είναι σε κατάληψη ή σε κινητοποίηση. Σχολεία των αστικών περιοχών, των προαστίων, των επαρχιακών πόλεων... επειδή κανείς δεν προσδοκά πλέον ότι θα ζήσει καλύτερα από τους γονείς του, ή έστω σαν αυτούς. Οι εξαιρέσεις των αριστοκρατικών νησίδων είναι απλώς εξαιρέσεις. Μαζί και πανεπιστήμια (τώρα βρήκαν νέο κόλπο οι κυβερνώντες: τα κλείνουν ώστε να μην αποτελούν τόπο συνένυσης και εκκίνησης διαδηλώσεων), και

εκπαιδευτικοί, και τοπικοί άρχοντες κ.ο.κ. Μία κρίσιμη διαφορά με άλλες χώρες είναι ότι στη Γαλλία η διαμαρτυρία συναντιέται εύκολα με ένα μεγάλο κοινοβουλευτικό κόμμα, την Ανυπότακτη Γαλλία, που της δίνει ανάσα όταν αντιμετωπίζει τη συνδυασμένη χολή των μακρονιστών, της κεντροδεξιάς και της ακροδεξιάς, και τη δηλητηριώδη υποκρισία της κεντροαριστεράς.

ΘΑ ΗΤΑΝ ΛΑΘΟΣ να υποθέσει κανείς, λόγω των παραπάνω, ότι επίκειται θρίαμβος του Μελανσόν επί όλων των υπόλοιπων, π.χ. στις επόμενες προεδρικές εκλογές. Βαθαίνει όμως κι άλλο το ρήγμα μεταξύ μεγάλου μέρους των λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας με όλους αυτούς τους υπόλοιπους. Ενισχύονται οι όροι συγκρότησης ενός πολιτικού-κοινωνικού ρεύματος που θα πάψει να παίζει το σημερινό στημένο παιχνίδι «δημοκρατία κατά ακροδεξιάς» ενώ και οι δύο πτέρυγες εκκρίνουν χολή εναντίον των διαμαρτυρόμενων και οργανώνουν τη φτωχοποίηση των πολλών (θα χρειαστεί βέβαια η Ανυπότακτη Γαλλία αυτή τη φορά να μην πατήσσει την μπανανόφλουδα!). Το γεγονός ότι οι «μετριοπαθείς προοδευτικοί» κατηγορούν τον Μελανσόν ότι με τον ριζοσπαστισμό του ρίχνει νερό στον μύλο της Λεπέν προδίδει την αγωνία τους, μήπως χάσουν τη «δωρεάν στήριξη» που μέχρι τώρα τους παρείχε το ρεύμα αυτό όταν κράδαιναν τον μπαμπούλα της ακροδεξιάς. Είναι άλλωστε οι ίδιοι που αφήνουν να εννοηθεί (και σε αρκετές περιπτώσεις στον Β' γύρο των τελευταίων βουλευτικών εκλογών το έκαναν σιωπηρά πράξη) ότι σε περίπτωση μονομαχίας μεταξύ Ανυπότακτης Γαλλίας και Εθνικής Συσπείρωσης θα κοιτάνε αλλού...

* «Η γαλλική ελίτ βλέπει εφιάλτες» (φύλλο 791).